

ဝန်ရင်း

Read on the move

နတ်သမီး

ရင်ဘတ်ချင်းငြိမ့်ရာ ရာဇဝင်တစ်ခု
လှိုမပိဆိုလျှင်

ရင်ဘတ်ချင်းငြိဖို့ရာ ရာဇဝင်တစ်ခုလိုမယ်ဆိုလျှင်

အခန်း (၁)

"ကျွတ် မာမီတို့ တကယ်ညစ်တယ်ကွာ"

မိခင်ကို ပွစိပွစိဖြင့် မကျေမနပ် ရေရွတ်ကာ ဆိုဖာခုံပေါ်
ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထိုင်ချလိုက်သည့်ဟန်က တကယ့် ကလေးဆိုးကြီး
တစ်ယောက်နယ်။

ထိုလူငယ်လေးသည် အထင်ကရဆိုသော လူငယ်လေးဖြစ် သည်။
ထိုဂျစ်တစ်တစ် ပေစုတ်စုတ် စတိုင်သည်လည်း သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ် စတိုင်သည်လည်း
သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်စတိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

"အလိုတော် မာမီက သားငယ်လေးအပေါ် ဘာတွေများ ညစ် နေလို့လဲ၊
ဟွန်း ညစ်တာကဖြင့် သူ ဘောလုံးကန်ပြန်လာပြီး ရေမချိုး မိုးမချိုးနဲ့ ဆိုဖာခုံပေါ်
ထိုင်ချပစ်နေတယ်"

ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် ရွံ့တွေဖြင့် ပေလူးနေသော အထင်ကရ၏
စကားကြောင့် ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်နှင့်အသာဖိကာ ရွံ့မဲ့မဲ့လေးလုပ် ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

"ချိုးမယ်လေ ဒါပေမဲ့ မာမီမှ သားဆန္ဒကို မလိုက်လျောသေး တာ"

ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံဖြင့် ပေပြီးထိုင်နေသော သားဖြစ်သူကို ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်
ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

သားဘဝမှာ မိခင်တစ်ယောက်ပေးနိုင်တဲ့ မေတ္တာမျိုး အပြည့် အဝတင်
မဟုတ်ဘူး၊ လျှို့ဝှက်အောင်တောင် ပေးနေတဲ့ ကမ္ဘာရှားမိခင် မျိုးကို သားက
ဘာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေသနည်း။

ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ မလျော့အောင် ထပ်တိုး

လာအောင်သာ သည်းကြီးမည်းကြီး ကြိုးစားရှာဖွေနေရသည့် အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က သူမ တမလွန်ကို သွားတဲ့အချိန်မှာ လူလောကတွင် ကျန်ခဲ့မယ့် သားလေးအတွက်ချည်းပဲ မဟုတ်လား။

"ကဲ ပြောလေ သားငယ်ရယ်၊ မာမို့ကို အပြစ်တင်ချင်ရင် အပြစ်တင်ရလောက်တဲ့အကြောင်းပြချက်တော့ ရှိဦးမှပေါ့။"

သားရဲ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ အားမလိုအားမရ မေးနေ သော ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်၏ မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းတွေကြောင့် မှိန်ဖျော့နေ၏ ။

သို့သော် ထည်ဝါမှုတွေကတော့ မှိန်ဖျော့မသွား။

အိမ်နေရင်းတောင်မှ ဝတ်ထားသော စိန်တွေက ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားတိုင်း လှုပ်ရှားတိုင်းမှာ တဖျတ်ဖျတ် လက်၍ နေပြီး မြင်သူတိုင်း ကို မျက်စိကျိန်းစေမှာတော့ အမှန်။

ဒါက ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်၏ ထည်ဝါမှုပြယုဂ်တစ်ခု။

"ဟုတ်တယ်လေ ဘွဲ့မရခင်တုံးကတော့ သားရယ် ဘွဲ့လေးတစ် ခုလောက် ရအောင်ကြိုးစားပါ၊ သားသာ ဘွဲ့ရခဲ့ရင် မာမီ ကျေနပ်ပါပြီ၊ ပြီးတော့ သားစိတ်ကြိုက် လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေလည်း အပြည့်ပေးမယ်လေး ဘာလေးနဲ့ တော်ကီတွေနဲ့ အပြတ်ချည်ထားတာ၊ အခု သား ဘွဲ့ရပြီလေ"

"အင်းလေ သား ပြောသလို မာမို့သားလေး ဘွဲ့ရပြီလေ၊ အဲဒီ တော့ ဘာလုပ်ချင်သလဲပြော၊ မာမီ အကုန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ယုတ်စွအဆုံး မိန်းမယူချင်ပါတယ်လို့ ပူဆာဦးမလား၊ ရသေးတယ်၊ မာမီက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ထပ်ပေးဦးမှာ"

အထင်ကရ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကုတ်လိုက်၏ ။ ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် မမြင်။ သူ့အရှိန်နှင့်သူ ပြောကောင်းနေသည်။

"ရှေးရှေးတုန်းက အမေတွေလို အမလေး ငါ့သားလေးကို ငါတောင် ချစ်မဝတာ၊ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ သဘောမတူပါဘူး၊ ငါ့သားနဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မတန်ပါဘူးဆိုတဲ့ မာန်တက်တဲ့စကားပြောမယ့် အမေမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မာမိက ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲ အလိုက်သင့် မျောနေတဲ့ ခေတ်မီခင်တစ်ယောက်၊ သားတို့ခေတ်လူငယ်တွေအပေါ် နားလည်မှုအပြည့်ပေးထားပြီးသားပဲ"

မိခင်ဖြစ်သူ စကားဆုံးတော့ အထင်ကရ ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်ကာ မဲ့လိုက်သည်။

ဟွန်း အပြောကတော့ ရွှေမန်း၊ အက၊ကတော့ ချိုမိုင်မိုင်ဆို တာ မာမို့ကိုပြောတာဟု စိတ်ထဲမှ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်သေး၏။

ကိုယ့်အသက်က ခုမှ စမောလ်ပဲ ရှိသေးတာကို မိန်းမကျတော့ ပေးစားမယ်တဲ့။ လူငယ်သဘာဝ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကိုကျတော့ ကန့်သတ် နယ်မြေလို ဟိုမသွားရ ဒီမလာရနဲ့။

"ဘာမဲ့တာလဲ သားငယ်"

လွင်လေး ရယ်လိုက်သည်။

"အဟင်း ဟင်း ဟင်း သားရယ် ကလပ်ဆိုတဲ့နေရာက လူငယ် တွေ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သွားတတ်တဲ့နေရာလေ၊ မူးရူးသောက်စား ပျော်ပါးနေကြသူ အချင်းချင်း စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ရန်ဖြစ်ကြရင် အားလုံး ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်ကုန်တော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ဒါကြောင့် မာမိက စိုးရိမ်ပြီး မလွှတ်ချင်တာ"

သားငယ်ကို လေပြည်နှင့်ချော့ကြည့်သည်။

"မာမို့လိုသာ တွေးပြီး ပူနေရင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ နိုက်ကလပ် တစ်ခုမှ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး"

စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ကလေးနှင့် ဘောင်းဘီပွပွကြီးပေါ်မှ ညစ်ပတ်

ပေရေနေသော သားဖြစ်သူ ညစ်ကျယ်ကျယ် ပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် သဘောတကျဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသား ဖတဆိုးလေးမို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထား၍ နည်းနည်းဆိုးချင်သော သားဖြစ်သူကို ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် တစ်ခါမျှပင် လေသံမာမာ မပြောခဲ့ဖူး။ နာကျင်အောင် ရိုက်နှက်ဖို့ဆိုတာ တော့ ဝေးဆွ။

"မာမီ ဘယ်လိုလဲ၊ ဝှေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့နော်၊ သား တကယ် စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နိုက်ကလပ်တက်ဖို့ကို အဲဒီ လောက် တော်ကီတွေ အများကြီး ပစ်နေရ တယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်မမိုက်တော့ဘူး၊ သား နိုက်ကလပ်သွားဖို့ ခွင့်ပြု မယ့်ကိစ္စက မာမီအတွက် အဲဒီ လောက် ခက်ခဲနေရင်တော့ သားအမိ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အပေးအယူတစ်ခုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

အထင်ကရ၏ စကားကြီးစကားကျယ် စကားကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားဖြစ်ကာ

"အမလေး မအေကိုများ စကားလုံးအကြီးကြီးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက် နေတာ ကြမ်းလှချည်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး ဘာတွေများ အပေးအယူလုပ် ချင်နေရတာ တုံး"

အထင်ကရ ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ မိခင်ဖြစ်သူကို ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာပေးဖြင့် မင်သေသေကြည့်ကာ တဟဲဟဲဖြင့် ရယ်သည်။

ဒါဝှင်ပဲလေ။ သားအမိကြားထဲမှာ ညှိမရတဲ့ကိစ္စလေးတွေ ပေါ် လျှင် အထင်ကရတို့က မာမီရဲ့ အားနည်းချက်ကို ကိုင်နိုင်မယ့်အကွက် တွေကို ဘယ်လိုရွှေ့ရမယ်ဆိုတာ ကြုံပြီး ဇယားချထားပြီးသား။

ရတနာစိန်တိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီး ဒေါ်ဖြူဖြူကျော်ရဲ့သားပဲ။ ဒီလောက်ကတော့ ခပ်ပါးပါး ပုတ်တတ်ပါသည်။

မိခင်ကို မျက်လုံးအစုံ မှေးကျဉ်းကာ ကြည့်လိုက်ပြီး

"နံပါတ်ဝမ်းအချက် မာမီ ရတနာဆိုင်ခွဲ ဖွင့်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ သားလုံးဝ မစဉ်းစားဘူး၊ နံပါတ်တူး ဘွားဘွားတို့ရှိတဲ့အင်္ဂလန်မှာ စီမံခန့်ခွဲရေးနည်းပညာ ဒီပလိုမာသင်တန်း သွားတက်ဖို့ကိစ္စကို လုံးဝ ဥသယံ ပယ်ဖျက်တယ်"

"အို ဘုရားရေ၊ ဒီလို ဘာမဟုတ်တဲ့ကလပ်ကလေး မသွားရ တာနဲ့ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံတယ်၊ ကျွတ် ကျွတ် သနားစရာလူငယ်လေးရယ်၊ ကမ္ဘာထူးဆန်းလူသားအဖြစ် ရံသွင်းပြဖို့တောင် ကောင်းနေပါလား"

"မဆိုးဘူး မာမီအိုင်ဒီယာ ကောင်းတယ်"

"ဘာကောင်းတာလဲ ရံသွင်းပြပြဆိုကတည်းက ဘာဖြစ်သွား မလဲ၊ ဟင်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်မြင့်မားဖို့ဆိုတာနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ မစဉ်းစားတတ်တဲ့ ကလေး"

"ဒါက မာမီတို့ဘက်က အမြင်လေ၊ သားတို့ လူငယ်တွေ အမြင်ကျတော့ အဲဒါတွေက အရမ်းတာဝန်ကြီးလွန်းမနေဘူးလား မာမီ ရာ၊ ဒါကြောင့် မာမီတို့ပေးတဲ့တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်ခင် လူငယ်တွေရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကို တစ်ခါတလေ လွှတ်ပေးသင့် တယ်လို့ မာမီ မထင်ဘူးလား"

စကားကြီးစကားကျယ် ပြောနေသော သားဖြစ်သူကို ဒေါ်ဖြူ ဖြူကျော် အပြုံးမဲ့မဲ့လေးပြီးကာ ချစ်မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ တတ် လည်း တတ်နိုင်တဲ့ သားပေါ့။

ဒါတောင် ကိုလေထွားလေးက စကားမဆုံးသေး။ ဆက်ပြော ရန် ကျန်နေသေးသည့်အလား ချောင်းကို တစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး

"အဟမ်း သားမှာ လူလားမြောက်ကာစ ငါးနှစ်အရွယ်ထဲက

မာမိတို့ပုံစံခွက်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်ခြင်းတွေနဲ့ သင်ခန်းစာပေါင်း များစွာကို သင်ယူလေ့လာခဲ့ရတာ လွန်ခဲ့တဲ့လပိုင်းလောက်အထိပဲ။ အဲဒီ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ မာမိ သားကို ဘယ်နှစ်ခါများ စိတ်ထွက်ပေါက် ပေးခဲ့သလဲ"

အထင်ကရ အဖို့ ကလပ်ကလေး တစ်ခါတက်ဖို့ အတိုက်အခံ ပြောဆိုနေရတာ တကယ်ပင် မော၏ ။ တစ်ညကလေး ပျော်ဖို့အရေး အဲဒီ လောက် တော်ကီအလုံးအရေအတွက် အများကြီးချသုံးနေရတာ သိပ်တောင် မတန်တော့ဘူး။ အဲဒီ လိုမှန်းသိလျှင် ဟိုကောင် အာကာတို့ နှင့် ကလပ်သွားဖို့မချိန်းဘဲ ငွေဆောင်ဖြစ်ဖြစ် ချောင်းသာဖြစ်ဖြစ် သွား ဖို့ ချိန်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ လိုသာဆိုရင် မာမိရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေက ငယ်ထိပ်ကနေ မီးရှူးမီးပန်းတွေလို ရှူးခနဲဆိုပြီး မိုးပေါ်ထောင်တက် သွားလေမလားတောင် မသိ။

"အဟက် ဟား ဟား ဟား"

တွေးရင်းဖြင့် မာမိငယ်ထိပ်က မီးရှူးမီးပန်းတွေ ဖွာထွက်နေပုံ ကို မြင်ယောင်သွားပြီး လွှတ်ခနဲ ရယ်မိသွားသည်။

"အံ့မယ် ဒါက ဘာတွေသဘောကျနေရပြန်တာလဲ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မာမိရာ၊ ကျွဲပဲ ရယ်တာတောင် လွတ် လွတ်လပ်လပ် မရယ်ရဘူး၊ ရှားတယ်ကွာ၊ ငါတို့ မာမိကတော့"

ခေါင်းမှ ဆံပင်ပျော့ပျော့ခွေခွေလေးတွေကို လက်ချောင်းတွေ ဖြင့် ထိုးဖွရင်း ခပ်သောသောလေး ရယ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"အချစ်ရေ ဖုန်းလာနေတယ် အချစ်ရေ ဖုန်းလာနေတယ်"

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဘုရားတမိပြန်သည်။ ဖုန်းခေါ်သံတောင် အချစ်ရေ ဖုန်းလာနေတယ်ဆို တဲ့ မိန်းကလေးအသံ ချို့ကြည်ကြည်လေးကို ထည့်ထားပါလားဟူသော အတွေးနှင့်အတူ

သက်ပြင်းကို ဟင်ခနဲ ချလိုက်သည်။

အထင်ကရ မိခင်ဖြစ်သူကို မလုံသော မျက်ဝန်းဖြင့် ဝေ့ကြည့် ကာ ခပ်ကဲ့ကဲ့ ရယ်ရင်း

"ဟဲလို အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာကွာ ငါ့မာမီနဲ့ အခုထိ ပွားနေ ရတုံးပဲ"

"အင်း နေဦး ငါ အတိအကျ မေးလိုက်ဦးမယ်"

ဖုန်းပြောရင်း အထင်ကရ မိခင်ဖြစ်သူဘက်ကို လှည့်ရင်း

"မာမီ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဟိုကောင်တွေက ညဘယ်အချိန် သွားမလဲ လှမ်းဒိတ်နေပြီ"

အထင်ကရ အမေးကို ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် မကြားဟန်ပြုကာ ကယ်ကူလေတာ တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်ဟန်ပြနေလိုက်သည်။

အမှန်က ကလပ်သွားဖို့ ခွင့်တောင်းကတည်းက သွားခွင့်ပြု လိုက်ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသား။

"ဟာ မာမီ ပြောကွာ၊ မညစ်နဲ့ သား တင်းလာပြီ"

အရပ်ကလန်ကလားကြီးကိုမှ အားမနာ။ သူ့ကိုယ်သူ ကလေး တစ်ယောက်လို ဖုန်းပြောရင်းမှ နှုတ်ခမ်းစုကာ ခြေဆောင့်၍ မေးနေသော သားကို ချစ်မျက်စောင်းလေးဝေ့ကာ

"ကြွ ကြွ အဲဒီ ကလပ်ကို မသွားရမချင်း မာမီနားတွေ ပူထူ နေဦးမှာ သိတယ်"

"ဟေး ဒါမှ ငါ့မာမီကွ"

ဖုန်းကိုင်ထားရင်းမှ ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်ပျော်ရွှင်သွားသော သားကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဖြူဖြူကျော် ပီတိတွေ ရင်မှာစိမ့်သွားရ၏ ။

သား အမှန်တကယ် ပျော်သွားတာပဲ။ အင်းလေ သား ပျော် လျှင်
သူလည်း လိုက်ပျော်ရမှာပေါ့။ ကလပ်တက်တယ်ဆိုတာ သူတို့ခေတ် လူငယ်တွေရဲ့
စတိုင်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း အလိုက်သင့် မျောပေး
ရတော့မှာပေါ့။

ကိုယ်ကလည်း ခေတ်သစ်ရဲ့မိခင်ပဲလေ။

အခန်း (၂)

"ခလွမ် ချလွမ် ခွမ်"

စားပေါ်မှ တွန်းတိုက်ချလိုက်သော ဟင်းပန်းကန်တွေက ပါကေး
ကြမ်းခင်းတွေပေါ်မှာ အဆီတဝင်းဝင်းနှင့် မြင်ရက်စရာမရှိ။

"သွား ဘာမှလာမကျွေးကြနဲ့၊ မစားဘူး"

"စိတ်လျော့ပါ သံစဉ်လေးရယ်၊ မမသိတာ တောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်"

"မလျော့ဘူး လုံးဝကို မလျော့နိုင်ဘူး၊ တစ်နေ့လာလည်း ပုစွန်ထုပ်၊
ကြက်သား၊ ဆိတ်သား၊ နောက်တစ်နေ့လာလည်း ဒီဟင်းတွေ ပဲ၊ ဒါတွေ
မစားချင်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ"

သံစဉ်မမရဲ့အသံက ဒေါသကြောင့် စူးရှနေ၏ ။

မသိတာမှာသာ သံစဉ် သောင်းကျန်းထား၍ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ
မွစာကြနေသော ဟင်းတွေကိုကြည့်လိုက်၊ ဒေါသဖြင့် ပြောဆိုနေသော
သံစဉ်လေးကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြာခဏ ကြုံနေရ၍ ရိုးနေပေမယ့်လည်း သံစဉ်
စိတ်ဆိုးပြီဆိုလျှင်တော့ မသိတာ ဘယ်လိုမှ မနေတတ်တော့။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ သံစဉ်က ဗိုလ်ပဲ။

မိတဆိုးလေးဆိုပြီး ဦးဇေယျာမင်းမောင် အလိုလိုက်ထားလွန်း ၍
ထင်တိုင်းကြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ဘဲ အနိုင် ယူ
ဗိုလ်ကျတတ်တာဟာ ကြာလာတော့ သံစဉ်ရဲ့စတိုင်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာ၏ ။

"ဒါ ဒါဆို မမသိတာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်"

အောက်ကျို့ အသနားခံသော လေသံလေးဖြင့် မေးလိုက်သော
မမသီတာကို ခပ်စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်ပြီး

"စကားတစ်ခွန်းကို နှစ်ခါပြောတတ်တဲ့အကျင့် သံစဉ်ရာဇဝင် မှာ
မရှိဘူးဆိုတာ မမသီတာ နားမလည်ဘူးလား၊ မနေ့ကတည်းက သံစဉ်
ဘာစားချင်တယ်လို့ ပြောထားလဲ"

စူစူဆောင့်ဆောင့်လေးဖြင့် တဆတ်ဆတ်လှုပ်ကာ ပြောနေ သော
ဟန်လေးက ချစ်စဖွယ်ကောင်းပေမယ့် အနိုင်ယူဖိုလ်ကျချင်တဲ့ စိတ်ကြီးကြောင့်
မုန်းချင်စရာကောင်းနေသလို။

ပုလဲနှစ်ရောင် မျက်နှာလေးဖြင့် မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက
နှင်းဆီသွေးရောင် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းစွာ အထက်တန်း ကျကျ
လှပလွန်းနေပြန်၏ ။

"ဪ Micasa က သိုးသားဟင်းစားချင်တယ်လို့ ပြောထား တာလား"

"ဟုတ်တယ်"

မသီတာ၏ မဝံ့မရဲအမေးကို အသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် မျက်စောင်း ချီကာ
ဖြေလိုက်၏ ။

"ဪ ဒါလား၊ နေ့လယ်က မမသီတာလည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်သွားတာနဲ့
မေ့သွားတယ်ကွယ်၊ စားချင်ရင် ခုပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး မှာ လိုက်ပါ့မယ်"

"ကျွတ် ခုမှ ဖုန်းဆက်မှာတော့ရော Micasa က ဝန်ထမ်း တွေက
ဒုံးပျံစီးပြီး လာပို့မှာမို့လား"

"ဟင် ဒါ ဒါကတော့ သံစဉ်လေးရယ်"

"ဟင်း ဆင်ခြေဆင်လက် ဆင်အမြီးတွေပေးတော့မယ် မဟုတ် လား၊
အဲဒီ လို ဒုံးပျံစီးပြီး လာပို့မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီထမင်းဝိုင်းက တစ် ဖဝါးမှ မခွာဘဲ

ထိုင်စောင့်နေလိုက်ဦးမယ် ရှင်းလား"

"ခိုး ခိုးပျံတော့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ သူတို့ကားနဲ့တော့ လာပို့မှာပေါ့
သံစဉ်လေးရယ်"

"အဲဒါဆို လာမပြောနဲ့ နားညည်းတယ်"

သံစဉ် အော်သံကြောင့် မသိတာ ခပ်ယိုယိုလေး ရယ်နေရင်းမှ
ကိုယ်လေးတွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့် သံစဉ်ကို
မဝံ့မရဲ ကြည့်နေ၏ ။

မသိတာအဖို့ ဖြစ်နိုင်ရင် သံစဉ်ရှေ့ကနေ အငွေ့အဖြစ် လွင့်ပျံ ပြီး
သံစဉ်နဲ့ဝေးရာကို ထွက်သွားလိုက်ချင်ပါသည်။

"မီးငယ်လေး သံစဉ် သီတာ့ကို ဘာတွေ့လျစ်တိုက်နေပြန်ပြီလဲ"

ထမင်းစားခန်းထဲကို အသံပေးကာ ဝင်လာသော ဖခင်ရဲ့အမေး ကြောင့်
သံစဉ် နဂိုစုနေကျ နှုတ်ခမ်းထက်ပို၍ ဆူထွက်သွားကာ

"ဒယ်ဒီတို့ လုံးဝမမိုက်ဘူး၊ ကိုယ့်သမီး ဘာစားချင်လဲ ဘာ
ဖြစ်ချင်လဲဆိုတာကို ဒယ်ဒီလူတွေကိုတော့ နည်းနည်း စနည်းနာခိုင်းသင့် တယ်
မဟုတ်လား၊ ခုတော့ သူတို့စားချင်တာတွေပဲ ချက်နေကြတယ်၊ သံစဉ်
စားချင်တဲ့ဟင်းတွေကျတော့ မချက်ဘူး၊ အိမ်မှာ မချက်လို့ ဟိုတယ်က
မှာပေးဆိုတော့လည်း အမျိုးမျိုး ဆင်ခြေပေးတယ်၊ ခုလည်း Micasa က
သိုးသားဟင်း စားချင်ပါတယ်ဆိုတာကို ဝယ်မပေးထားဘူး"

ဖခင်ကို အပြစ်လှမ်းတင်ရင်း တိုင်တန်းနေသဖြင့် ဦးဇေယျာ မင်းမောင်
သဘောကျစွာရယ်ရင်း ပါကေးကြမ်းခင်းတွေမှာ ရစရာမရှိ အောင်
ပြန့်ကြဲပေရနေသော ဟင်းတွေကို ကွေ့ရှောင်ပြီး သံစဉ်အနား ကို
လျှောက်လာလိုက်၏ ။

ကြမ်းခင်းမှာ ဟင်းတွေ ဘာကြောင့် မွစိထနေသလဲဆိုတာကို တော့
လေကုန်ခံပြီး မေးမနေတော့။ မမေးလည်း သိနေတာပဲလေ။

"ကဲ ဒယ်ဒီကိုပြောစမ်းပါဦး၊ မီးငယ်လေးရဲ့ မကျေနပ်ချက် တွေ"

သံစဉ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သံစဉ်ရဲ့ရွှေအိုရောင် ဆံပင်ပျော့
ပျော့စင်းစင်းလေးတွေကို လက်ဖြင့် အသာဖွလိုက်ပြီး သဘောတကျဖြင့် မေး၏ ။

ဦးဇေယျာမင်းမောင်အတွက်တော့ သမီးလေးဟာ ဘွဲ့ရပြီးစ ဆိုပေမယ့်
သူ့အတွက်တော့ မနေ့တစ်နေ့ကမှ မွေးလိုက်သော အူဝဲ လေးလိုပါပဲ။

"သံစဉ် စားချင်တာMicasa က သိုးသားဟင်း စားချင်တာ၊ အဲဒါကို
မမသိတာက ကြိုဝယ်မပေးထားဘူး"

သံစဉ် ပြောရင်းဖြင့် မျက်ရည်မထွက်သော ငိုခြင်းဖြင့် တဟင့် ဟင့်
ရှိုက်ငို၏ ။ ဒီတော့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဇေယျာမင်းမောင် ခြေမကိုင်မိ

လက်ကိုင်မိဖြစ်ပြီပေါ့။

ပန်းလေးကိုသိုင်းဖက်ကာ ခပ်ဖွဖွလေး ပုတ်ပြီး သမီးဖြစ်သူရဲ့
ဆန္ဒမှန်သမျှကို လိုက်လျောမည့်ဟန်အပြည့်ဖြင့်

"ငိုတော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့ မီးငယ်လေးရယ်၊ ဒယ်ဒီ ကိုယ်တိုင်
မီးငယ်လေးစားချင်တဲ့ သိုးသားဟင်းနဲ့ ဒီည ဒင်နာလုပ်ပေးမယ်"

"ဟင့်အင်း မလုပ်ပေးနဲ့တော့၊ မစားတော့ဘူး"

ခေါင်းလေးကို သွက်သွက်ခါအောင်ရမ်းကာ ကလေးဆန်သော
အမူအရာနှင့် နှုတ်ခမ်းကိုစုထောင်ပြီး ငြင်းလိုက်သည်။

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မီးငယ်လေးပဲ Micasa က သိုးသားဟင်း
စားချင်တယ်ဆို"

ဒယ်ဒီ တအံ့တဩမေးဟန်ကို အလိုမကျသော အပြုံးမဲ့မဲ့လေး ဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်ရင်း

"ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီဒင်နာကို စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ ပယ်ဖျက်ရ မှာပဲ"

"ဘာကြောင့်"

"ဒီည သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကလပ်သွားဖို့ ချိန်းထားတယ် ဒယ်ဒီ ရ"

"ဪ ဒါကြောင့် သမီးလေးက ဒယ်ဒီဒင်နာကို ငြင်းတာကိုး"

"အင်း ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီ မုန့်ဖိုးတော့ ပေးရမယ်နော်၊ သံစဉ်မှာ ရေခမ်းနေတယ်"

လက်ဝါးလေးဖြန့်ပြီး မုန့်ဖိုးတောင်းနေပုံက စောစောက သိုး သားဟင်း မစားရလို့ သောင်းကျန်းနေသော အမူအရာနှင့် လုံးဝခြားနား သွားကာ အပြစ်ကင်းလွန်းနေသည်။

"ဟား ဟား ဟား ရေခမ်းတာများ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေတွေ တစ်ပုံကြီး"

ဖခင်စကားကြောင့် ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် ခြေဆောင့်ကာ

"ဟာကွာ ဒယ်ဒီနော် လူက တင်းနေရတဲ့ကြားထဲ မနောက် နဲ့ သိလား၊ ဒီတစ်ခါဆိုရင် မျက်ရည်ထွက်အောင် ငိုလိုက်မှာ ဟွန့်"

"အေးပါ ငိုတော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့ မီးငယ်လေးရာ၊ ပေးပျံ့မယ် ကဲ သွား ဒယ်ဒီ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ လိုသလောက်သာ ယူသွား၊ အဲ သွားရင် ကားပါယူသွားနော်၊ ဒီည ဒယ်ဒီလည်း ဒင်နာတစ်ခုရှိလို့ အပြန်မိုးချုပ်မှာ၊ တို့သားအဖတွေ ဘယ်သူက အိမ်အရင်ပြန်ရောက်မလဲ မသိဘူး၊ မသိတာကလည်း သူ့အိမ်ခဏပြန်မှာဆိုတော့ မီးငယ်လေး ကားယူသွားမှ ဖြစ်မှာ"

"ဟင်း ပြောတော့ သံစဉ်ကို ဒင်နာပေးမလေး ဘာလေးနဲ့ ဒယ်ဒီမှာလည်း ဒိတ်ထားပြီးသားဟာကို"

သံစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူကို မျက်စောင်းလေး တရွယ်ရွယ်ဖြင့် စုပ္ပူ ဆို၏။

"ဪ မီးငယ်လေးက ဒယ်ဒီဒင်နာကို လက်ခံရင်တော့ အဲဒီ ဒင်နာကို နောက်တစ်ည ဖမ်းရွှေ့လိုက်ရုံပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား ဒယ်ဒီဘဝမှာ မီးငယ်လေးလောက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး"

"ယုံပါဘူး"

"ကဲ မီးငယ်လေး ယုံအောင် ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ"

"တကယ် သက်သေပြမယ်ပေါ့"

ဖခင်ဖြစ်သူကို လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်း ထောင်ကာ ခွဲပျစ် ပျစ်ပြောနေပုံက ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို ရသမျှ အခွင့်အရေး သိမ်း ကျုံးယူတော့မည့်ဟန်အပြည့်။

"တကယ်ပေါ့ မီးငယ်လေးရ"

" Promise "

"Yes, Promise "

ဖခင်ထံမှ ကတိတွေ အထပ်ထပ်ယူနေပုံထောက်လျှင် အချို့ ကြီးတောင်းတော့မည်ဆိုတာ ဦးဇေယျာမင်းမောင် သိပြီးသား။ သို့သော် သမီးလေး ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးကို တောင်းဆိုနေပါစေ လိုက်လျောဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်က ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရား လို့ ဦးဇေယျာမင်းမောင် ပုံသေတွက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ကိုယ်က သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တာကိုး"

"ဒါဆို အခု သံစဉ် စီးနေတဲ့ကားကို အခုနောက်ဆုံးပေါ် မော်ဒယ်နံပါတ်နဲ့ ချိန်းပေး"

"ဒီကားလဲထားတာမှ နှစ်လပဲရှိသေးတယ်လေ"

"ရှိပေမယ့် ဒယ်ဒီကားပုံစံကြီးကိုလည်း ကြည့်ဦး ညှို့ နမလငခန ကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်လိုမှ မလန်းတော့ဘူး၊ သံစဉ် စီးချင်တာက အခု ပြင်သစ်ကထုတ်တဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် မော်ဒယ်အလန်းစားထဲက အမိုးပွင့်ကားလေးစီးချင်တာ၊ ကားလေးက ပြိုင်ကားဆန်တယ်၊ သံစဉ် သာ စီးလိုက်လို့ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ကြားထဲမှာ တကယ့် အလန်း ဇယားဖြစ်သွားမှာ၊ အဟီး တွေးရင်းနဲ့တောင် ရင်တွေခုန်ပြီး ရင်ထဲမှာ လန်းသွားတာပဲ"

လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်မှာ ခပ်သာသာဖိပြီး မျက်လုံးလေး နှစ်ဖက် မှေးစင်းကာ ဖီလင်အပြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်သော သမီးဖြစ်သူ၏ မထိတထိဟန်ပန်လေးကိုကြည့်ပြီး ဦးဇေယျာမင်းမောင် ပြုံးလိုက်သည်။

"ကဲပါ ဒယ်ဒီက လဲပေးပါပြီတဲ့ အဲဒီ ပြိုင်ကားလေးကိုရော ဘယ်နှစ်လစီးမှာတဲ့လဲ၊ ပထမ ကားတုံးကလည်း အရောင်မကြိုက်လ

ပါဆိုပြီး အရောင်ကောင်းတဲ့ မော်ဒယ်နဲ့ လဲပေးလိုက်တာ ဒယ်ဒီ နောက် ထပ် နှစ်ရာ့ငါးဆယ် အလိုက်ပေးလိုက်ရတယ်၊ ဟော့ ခုလည်းကျရော အိုးဆားဗစ်ကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ ခုလည်း မီးငယ်လေးပြောတဲ့ကား ဒီဇိုင်းမျိုး ဆိုရင် အလိုက်ပေးပြီး လဲမယ့်သူတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး"

"ဟင့် မရဘူးကွာ၊ မရရအောင် လဲပေး"

သံစဉ် ဇွတ်တရွတ် တောင်းဆိုနေပုံက အရပ်ဆိုင်ထဲဝင်သွား တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် သူလိုချင်သော အရပ်မရ၍ ဂျစ်တိုက်ပုံမျိုး။

"နေပါဦး ဒယ်ဒီစကားဆုံးအောင် နားထောင်ဦး၊ ပြင်သစ်က မစ္စတာ ရောဘတ်ဟဲရစ်နဲ့ ဆက်သွယ်မှရတော့မယ်၊ သူကားကုမ္ပဏီမှာ ဆိုရင်တော့ မီးငယ်လေး စိတ်တိုင်းကျတဲ့ကားမျိုး ရှိမှာ ကျိန်းသေတယ်"

ဒီတော့မှ သံစဉ်၏ တွန့်ကွေး ထော်လန်နေသော နှုတ်ခမ်းလေး

စိတ်ကျေနပ်မှုကြောင့် ပြေလျော့သွားသည်။

ကဲ ဘယ်လောက် စိတ်ရှည်ပြီး အချစ်ပိုလိုက်တဲ့ ဖခင်လဲလို့။
အခွင့်ထူးခံလူသားထဲမှာ သံစဉ်တို့က ထိပ်ဆုံးကပါပြီးသား။

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သံစဉ်တို့က အဲဒီ လိုမျိုး ကားလေးစီးရရင်
ကျေနပ်တယ်၊ ဒီကားလေး ချိန်းပြီးရင် ဒယ်ဒီကို နောက်ထပ် ကားပြောင်း ပေးဖို့
လုံးဝ လုံးဝ မပူဆာတော့ဘူး စိတ်ချ"

"အောင်မလေးဗျာ သိန်းထောင်ချီပြီး ပေးဝယ်ရမယ့်ကားမျိုး ကိုမှ
လဲချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်ပဲ ကားထုတ်လုပ်ရေး စင်တာ
ဖွင့်လိုက်တော့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"အိုး ရက်စ် ကောင်းတယ် ဒယ်ဒီ၊ ကောင်းတယ် အဟင်း ခစ် ခစ် ခစ်"

"ဟေ ကောင်းတယ် ဟုတ်လား ဟား ဟား ဟား ဟား"

သမီးဖြစ်သူက ကျေနပ်သဘောကျပြီးရယ်တော့ ဦးဇေယျာမင်း မောင်ပါ
ပီတိတွေ တစ်လှေကြီးဖြင့် လိုက်ရယ်လိုက်၏ ။

သားအဖနှစ်ယောက် အပေးအယူတည့်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး အနားမှာ
တစ်ချိန်လုံး ရပ်နားထောင်နေသော မသီတာလည်း ခုမှပင် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ
သံစဉ် ဖွယ်သော ကြမ်းခင်းပေါ်က ဟင်း တွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်
သုတ်သင်ရှင်းလင်းတော့၏ ။ ခုတော့Micasa က သိုးသားဟင်း
ဘယ်ဆီရောက်သွားပြီလဲ မသိ။

ဒီအိမ်မှာ သံစဉ်မမ ဆိုတဲ့ ဂျစ်တူးမလေးကို ယှဉ်နိုင်မည့်
ဗိုလ်မပေါ်သေးသ၍ တော့ အားလုံး သည်းခံကြရုံပေါ့။

Royal City ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဦးဇေယျာမင်းမောင်ရဲ့တစ်ဦးတည်း သော
သမီးပဲ။ ဒီလောက် အခွင့်အရေးကတော့ ဘယ်ပြောပလောက်မလဲ နော်။

ဒါဟာလည်း သံစဉ်မမရဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲလေ။

အခန်း (၃)

လူကုံထန် အသိုင်းအဝိုင်းများဖြစ်ကြသော အခွင့်ထူးခံ လူတန်း စား
ခေတ်ကာလ သားပျိုသမီးပျိုတို့ ထင်တိုင်းကြဲနိုင်သော ကလပ်ဆို သည့်
ပျော်စရာနေရာတစ်ခု။

လူငယ်တွေ၏ စိတ်ကို မြူးကြွစေသော ရောင်စုံဆလိုက်မီးရောင် များ
ခပ်မှိန်မှိန်အောက်မှာ ဂနာမငြိမ်လောက်အောင် လှုပ်ရမ်းကခုန်နေ သော
လူငယ်တွေ၏ အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်လို့ရလျှင် မျှော်ကြည့်ချင်ပါ ၏ ။

ထိုတင်မကသေး အချိန်တွေကို ဥပေက္ခာပြု ကျောခိုင်းထား သော
နေရာတစ်ခုဟုလည်း ယိုးစွပ်ချင်ပါသေးသည်။

မှိတ်တုတ်တုတ် ကာလမီးရောင်တွေနှင့် ဆူညံပွက်လောရိုက် နေသော
နိုင်ငံခြားတေးသွားတွေက လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ကို မြူးကြွပျော် ရွှင်အောင်
ဖြားယောင်းနိုင်တာကတော့ အလွန်ပင် အံ့ဩစရာကောင်း နေပါ၏ ။

ဒီနေရာဟာ သူတို့လို အပျော်လွန် လူငယ်လေးတွေ၏ ပျော်
စရာနန်းဆောင်တစ်ခုလို့ မှတ်ယူထားကြပုံလည်း ရ၏ ။

"အထင်ကရ မင်း ကျိုးပြီလား"

အထွဋ် သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ထဲမှ နေခြည်နုနှင့် ကနေရင်းမှ ဝိုင်းထဲ မှ
ထွက်သွားသော အထင်ကရကို မြူးစစ်သံတွေကြားထဲမှ လှမ်းမေး၏ ။

"တော်ပြီကွာ ငါကရတာ ဖီးမလာတော့ဘူး၊ မင်းတို့ဖာသာ
ဆက်ကကြတော့၊ ငါ စားသောက်ဝိုင်းမှာ ထိုင်စောင့်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူတို့စားသောက်လက်စ စားပွဲဝိုင်းရှိရာ ဘက်သို့
အထင်ကရ တစ်ယောက် ခပ်မှန်မှန် ပြန်လျှောက်လာလိုက် သည်။

မသောက်စဖူး အသောက်ထူးတော့ အခုလို ခြေလှမ်းတွေပင် လေထဲမှာ

မြောက်နေသလိုလို။

မာမိကတော့ သေချာမှာလိုက်သားပဲ။ အလွန်အကျွံ မဖြစ်စေနဲ့ တဲ့။
မဖြစ်ပါဘူး မာမိရာလို့ ကတိပေးခဲ့ပေမယ့် အာကာတို့ အထွဋ်တို့ က
အတင်းတိုက်လာတော့ တခြားသူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတွေတောင်

သောက်ရဲပြီး ကိုယ်က မသောက်ရဲလျှင် ဒီကောင်တွေက ကိုယ့်ကို
ဂျယ်ကြီးလို့ ဝိုင်းပြီးပြောကြမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် သောက်ကြည့်တော့ ရီဝေ ဝေနှင့်
ဘယ်လိုခံစားမှုကြီးမှန်းလည်းမသိ။

စားပွဲဝိုင်းဆီရောက်တော့ သံစဉ်နဲ့ဧကရီကတော့ များသွားလို့ ထင်သည်။
မှောက်နေကြပြီ။

အထင်ကရ သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အထင်သေးစွာ ဖြင့်
မဲ့လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး အဲဒီ လောက် သောက်ရလား။

အင်းလေ ဒါက သူတို့အတွက် ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံမှ မဟုတ်
ကြတော့တာပဲ။ အထင်ကရထက်စာရင် ပါလာတဲ့သူငယ်ချင်းအဖွဲ့အား လုံး
ကလပ်ကို မကြာမကြာ တက်ဖူးနေတဲ့သူတွေ။ ကိုယ်ကသာ ဒါ ပထမဦးဆုံး
အကြိမ်အဖြစ် နိုက်ကလပ်ဆိုတာကို လာဖူးခြင်းပင်။

သိပ်ပြီးတော့ ပျော်စရာလည်း မကောင်းပါဘူး။ မာမိပြောသလို
မူးရူးသောက်စားနေတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ အဲဒီ အထဲမှာ ကိုယ်တောင် တစ်ည
တာအဖြစ် ပါဝင်လိုက်သေးတာပဲ။

"ဟေ့ အထင်ကရ နင် သွားမကဘူးလား"

သံစဉ်က စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်နေရာမှ အထင်ကရကို တွေ့ တော့
ခေါင်းထောင်လာကာ ရီဝေစူးရှသော အသံခပ်လေးလေးဖြင့် မေး၏ ။

"မကဘူး"

အထင်ကရ သံစဉ်အမေးကို ခပ်တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေလိုက် သည်။

အမှန်တော့ သူ့ကို ကျောင်းမှာတုံးကတည်းက အထင်ကရ သိပ်ကြည့်ရခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ အတန်းတူချင်းမို့သာ လူမှုရေးအရ ဆက်ဆံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ သူမရဲ့ ဆောင့်ကြားကြားပုံစံကို သိပ်သဘော မကျ။

ကျောင်းတုံးကဆို အထင်ကရတို့ ယောက်ျားလေး တစ်ဖွဲ့လုံးကို သူ့ရဲ့ကျေးကျွန်တွေလို သဘောထားချင်တဲ့ ကောင်မလေး။ တွေ့လိုက် တိုင်း လူတွေကို ဘာခိုင်းရပါမလဲ။ အမြန်စဉ်းစားကြိဆနေတာ အထွဋ် နှင့်အာကာတို့ကတော့ သူ့အလှထဲမှာမျောပြီး ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်။

သူမစီးသော ပင်စဲလ်ဟီးကိုတောင် ဖုန်သုတ်ပေးဆိုလျှင် သုတ်

ပေးမယ့်ကောင်တွေချည်းပဲ။

အထင်ကရတို့ကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ။ လုံးဝကို အရောတဝင်

မလုပ်တာ။ တစ်ခါကလည်း ကျောင်းစာကြည့်တိုက်သွားရင်း သူ့စာအုပ် တွေပါ တစ်ခါတည်း အပ်ပေးခဲ့ဆိုပြီး လူကို အကြောကြီးနှင့် လာခိုင်း သေးသည်။ ဘယ်ရမလဲ အထင်ကရတို့က ခေသူမှမဟုတ်တာ။

"ကိုယ့်မှာ လက်တွေ့ခြေထောက်တွေ ပါတယ်ထင်ရင် ကိုယ့်

ဟာကိုယ်အပ်၊ ငါက အပ်ပေးရအောင် နင့်ကျွန်မဟုတ်ဘူး"

ထိုသို့ တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ ကြားထဲမှာ

သူမ၏ မာနတွေ မြေကြီးပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျပါရောလား။

ထိုအချိန်ကတည်းက သံစဉ်ကလည်း အထင်ကရကို မြင်ရင်

ဘုကြည့်ကြည့်တတ်သလို အထင်ကရကလည်း သံစဉ်ကိုမြင်လျှင် ဆောင့် ကြားကြားဟန်နှင့် နေပြလိုက်သည်။

ယခုလို ဆုံတွေ့တာတောင် သူငယ်ချင်းတွေ ကောင်းကောင်း

မဆုံဖြစ်ကြလို့ ဆုံကြရအောင်ဆိုပြီး ချိန်းလို့ ကိုယ့်မှာ မာမိနဲ့ အတိုက် အခံလုပ်ပြီး

ကလပ်ကို ရအောင်လာခဲ့တာ။ သံစဉ်မမ ဆိုတဲ့ ဘဝင်ရူး မလေးပါရင်
လုံးဝလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီရောက်တော့မှ သိတော့ ကိုယ်က ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

ဒါပေမဲ့လည်း ဘာမှမပတ်သက်ရင် ပြီးတာပဲလေဆိုပြီး ကိုယ့် ဟာကိုယ်
တစ်သီးတခြား နေလိုက်သည်။

ခုတော့ မရ။ သူက စတင်ပြီး စကားဆိုလာသည်။ ဒီတော့လည်း
အလိုက်အထိုက်ပေါ့။ နောက်လည်း တွေ့စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ။

"အထင်ကရ နင် သောက်နိုင်သေးလား၊ ငါတို့ ထပ်သောက် ကြမယ်"

အာလေးလျှာလေးသံဖြင့် မေးလိုက်သော သံစဉ်အမေးကြောင့်
အထင်ကရ သံစဉ်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

"နင် များနေပြီလေ၊ လူကဖြင့် မျက်လုံးတောင် အနိုင်နိုင် ဖွင့်နေရတာ
ကို ထပ်သောက်ဦးမလားတဲ့"

"အို နီး လုံးဝ ရသေးတယ်၊ ဒီနေ့ ငါ ပါးပါးလေးပဲသောက် ထားတာ၊
ပါးပါးလေးမှ တကယ့်ပါးပါးလေး အဟင်း"

လူကသာ ပါးပါးကလေး သောက်ထားတယ်သာဆိုတယ်။ မျက်
လုံးတွေကတော့ ပုလဲတစ်လုံး ရွဲတစ်လုံး။ စကားလုံး လေယူလေသိမ်း တွေက
မညီညာ။ ဒါနဲ့များ ထပ်သောက်ချင်သေးသည်ဆိုတော့ အထင် ကရ သံစဉ်ကို
စိတ်ပျက်ရှုတ်ချစွာဖြင့် ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ခပ်ပျစ်ပျစ် ကဲ့ရဲ့နေတုံးပင် ရှိသေး၏ ။
သံစဉ်မမက သူ့ရှေ့မှာ ဖန်ခွက်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးထဲ မှ လက်ကျန်ဝိုင်နီနီအရည်တွေကို
ဆတ်ခနဲ မော့ချလိုက်သည်။

အထင်ကရ သံစဉ်မမကို ကြည့်ပြီး ဆလံပေးလိုက်သည်။

အံ့ဩတယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အဲဒီ လောက်ထိ လူမှန်းမသိ အောင်
သောက်ရတယ်လို့...။

"ဟေ့ ရော့ သောက်လေ၊ ဘာလဲ ငါနဲ့မယှဉ်ရဲဘူး မဟုတ် လား"

အထင်ကရ ဒေါသတွေ လှစ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာသည်။

"အောင်မာ ဘာလို့ မယှဉ်ရဲရမှာလဲ"

"ယှဉ်ရဲရင် သောက်လေ"

သံစဉ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူတို့ယောက်ျားလေးတွေ သောက် သည့်
ဘီယာတွေကို အထင်ကရရှေ့ရှိ ဖန်ခွက်ထဲသို့ မမီမကမ်းဖြင့် လှမ်း၍ ငဲ့ထည့်ပေး၏ ။

အထင်ကရ မသောက်ရင် ဒီအမူးသမားမက အရစ်ရှည်နေ မည်စိုးသဖြင့်
ယူသောက်လိုက်သည်။

လည်ချောင်းဝမှာတစ်ဆင့် ရင်ဘတ်ထဲထိ ပူဆင်းသွား၏ ။ အထင်ကရ
ဆိုးဝါးပြင်းရှသော ခံစားမှုကို အောင့်အီးမျိုသိပ်ရင်း သံစဉ်ကို မကြည်ကြည့်
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"အိုကေ ဒီလိုမှပေါ့"

"တော်ပြီနော်၊ ငါ့ထဲ လာထပ်မထည့်နဲ့တော့၊ ငါ မသောက်တော့ ဘူး"

"အဟား ဂန့်ကြောက်"

သံစဉ် မကြားတကြားလေး ရေရွတ်လိုက်၏ ။

အာကာနှင့်အထွဋ်တို့နှစ်ယောက် ကရတာ မော၍ ထင်သည်
စားပွဲဝိုင်းနားကို ပြန်ရောက်လာသည်။

"အာကာ နေခြည်ရော"

လှမ်းမေးလိုက်သော သံစဉ်အသံတွေက လေးပင်နေသည်။

"သောက်တာရော ကတာရော များသွားလို့ ဝိတ်သွားလျှော့ တယ်"

"အထွဋ် နင်တို့ ကားမပါကြဘူး မဟုတ်လား"

ဧကရီ စားပွဲမှ ခေါင်းမှောက်နေရင်းမှ ခေါင်းထောင်လာပြီး
ရီဝေဝေအသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"မပါဘူး အာကွကားနဲ့ ကပ်လိုက်လာတာ"

"ဒါဆို ငါနဲ့နေခြည်ကို ကားမောင်းပြီး ပြန်ပို့ပေး၊ ပြီးရင်
ငါတို့ကားကိုယူပြီး အိမ်ပြန်၊ မနက်မှ ငါ့အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်ကို
လာယူခိုင်းလိုက်မယ်လေ၊ ပလိစ် ကူညီဟာ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ငါ ကား
မောင်းလို့မရဘူး"

ဧကရီနှင့် နေခြည်ကို အာကာ လိုက်ပို့မည်ဆို၍ သံစဉ်ကပါ

"ဧကရီနဲ့နေခြည်ကို အာကာ လိုက်ပို့မယ်ဆိုရင် ငါ့ကားကို ရော
ဘယ်သူမောင်းပို့ကြမှာလဲ၊ ငါလည်း ကားမောင်းနိုင်မယ် မထင် ဘူး ဟယ်"

သံစဉ်က သူ့ကိုယ်သူ မဟန်မှန်းသိ၍ အထင်ကရတို့ သူငယ်
ချင်းတစ်စုကို လိုက်မောင်းပို့ခိုင်းရန် စကားခေါ်လိုက်၏ ။

မောင်းပို့ဖို့လူဆိုလို့ အထွဋ်နဲ့အထင်ကရပဲ ကျန်တော့သည်။

အထင်ကရ မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကနေတဲ့သူတွေဆီကို
အကြည့်ပို့ထားလိုက်သည်။ ဒါကို အာကာက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ
ပဏာဝင်ယူသေး၏ ။

"အထင်ကရကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်လေ၊ ဒီကောင်က သူ ဖုန်း ဆက်ခေါ်မှ
အိမ်က ကားလာကြိုမှာပဲ၊ သူ့မာမီက ကားပြန်ယူသွားတာပဲ"

"ဟယ် ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့"

"ငါလည်း မူးနေတာပဲ၊ ကားမမောင်းချင်ဘူး၊ အာကွကို
မောင်းပို့ခိုင်းလိုက်"

အထင်ကရ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ငြင်းလိုက်၏။

အာကာက သူ့ကားသော့ကို အထင်ကရရှေ့မှ ဝှေ့ရမ်းပြပြီး

"ငါ့မှာ လက်လေးဖက် ကိုယ်ခန္ဓာနှစ်ခု မပါဘူး၊ ဒီတော့ ငါ့ ကားပဲ ငါ မောင်းလို့ရမယ်၊ မင်းတို့က အိမ်ချင်းလည်း သိပ်ဝေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပို့ပြီးတာနဲ့ မင်းအိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်ရင်တောင် ရတယ်"

"အေးလေကွာ ဘော်ဒါအချင်းချင်းပဲ၊ အထာမကိုင်နေပါနဲ့ လိုက်ပို့လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် အထင်ကရရယ် သံစဉ် အရမ်းမူးနေတယ်၊ ကားမောင်းလို့ ရမယ်မထင်ဘူး"

အထွဋ်နှင့်နေခြည်ကပါ ဝင်ပြီး တောင်းဆိုနေကြသဖြင့် အထင် ကရ လိုက်ပို့လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း အလျှော့ပေး၍ တော့ မဖြစ်။

"ငါလည်း မူးနေတာပဲလေ နင်တို့ထက်ပိုမူးလို့ ကတောင်မက နိုင်တဲ့ဟာ"

"ဒါပေမဲ့ နင်က သတိရှိတယ်၊ ကားမောင်းလည်း ကျွမ်းတယ် လေ၊ မူးရုံတင်မဟုတ်ဘူး ဒီလမ်းနဲ့ဒီလမ်း မျက်စိမှိတ်ပြီးတောင် မောင်း လို့ရတဲ့ဟာ"

"ကျွတ် ဘာလဲဟာ ဇယားရှုပ်တယ်"

အထင်ကရ စိတ်ပျက်စွာညည်းတွားရင်း ဆိုဖာခုံပေါ်ကျောမှီ ကာ မျက်ဝန်းမှေးဆင်းနေသော သံစဉ်ကို မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

သံစဉ်ကတော့ ဘာမှမသိသူလိုပင် အမူးလွန်နေချေပြီ။ နောက် ဆုံးတော့ အထင်ကရကပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။ မပို့ဘဲပေကပ်ပြီး ဆက်ငြင်းနေလျှင်လည်း ကိုယ်ကပဲ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အတ္တသမား

ဖြစ်ရဦးမယ်။

လိုက်ပို့တော့လည်း သူမူးကိုယ်မူးနဲ့ အိမ်ကိုရောက်အောင် ဘယ်
လိုစိတ်နဲ့မောင်းပို့ရမှာလဲ။ မထူးတော့ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက် ပြီး

"ကဲ ပြန်ပို့ရမယ်ဆိုလည်း မင်းတို့သူကားပေါ်ကို တွဲတင်ပေး
လိုက်ကြ"

ဒီတော့မှ သူငယ်ချင်းအားလုံး အထင်ကရကို ကျေးဇူးတင်သော
အကြည့်ဖြင့် ဝိုင်းပြီးကြည့်ကြ၏ ။

"အေး ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းရယ် ကားကိုတော့သတိထား မောင်းနော်"
နေခြည်က စိတ်မချသလို စကားဆို၏ ။

ဧကရီက သံစဉ် စလွယ်သိုင်းထားသော ရှုံ့အိတ်အလုံးလေးထဲ မှ
ကားသော့ကို ထုတ်လိုက်ပြီး အထင်ကရကို လှမ်းပေးသည်။ ကမ်းပေး လာသော
ကားသော့ကို မကြည်မသာနှင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီး
ကားစတန်းတွေရှိရာဘက်သို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မစောင့်ဘဲ ခပ်လေးလေး
ခြေလှမ်းတွေနှင့်လျှောက်လာလိုက်သည်။

ဟိုကောင်တွေ ရှေ့မှာသာဟန်ကိုယ့်ပြီး နေနေရတာ တကယ် တမ်းတော့
အထင်ကရသည်လည်း ဘီယာအရှိန်က တရိပ်ရိပ်တက်ကာ လူကခွေကျနေပြီ။

ကားသော့ကိုဖွင့်ပြီး မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူတို့ထွက်
အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။ တော်တော်နှင့်ထွက်မလာ။

အထင်ကရ စိတ်မရှည်စွာနှင့် ဟွန်းသံခပ်ဆောင့်ဆောင့် တစ်
ချက်ပေးလိုက်၏ ။

ဒီတော့မှ နေခြည်နှင့်ဧကရီက သံစဉ်ကို တွဲပြီးထွက်လာကြ၏ ။

သံစဉ်ကို နေခြည်တို့ကားထဲသွင်းပြီးတာနှင့် အထင်ကရ ကား
စက်နှိုးလိုက်သည်။

"ဝတ်နိုက် သူငယ်ချင်း၊ မနက်ဖြန်မှ see you မယ်သိလား၊ အဟွန်
လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်မသွားကြနဲ့ဦးနော်"

အာကာ ရွတ်နောက်နောက် လှမ်းစကား တာတာပြ၏ ။ အကြည့်
တွေဖြင့် ကြည့်ကာ သူတို့လည်း တာတာပြကြ၏ ။

မူးရူးနေသော သူငယ်ချင်းတွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာပြုံး၍ ကားကို
ခပ်မှန်မှန်လေး မောင်းလာလိုက်သည်။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ သံစဉ် ဖရိုဖရဲပုံစံ လေးဖြင့်
လိုက်ပါလာသည်။ ဘယ်လို ကောင်မလေးလဲ မသိဘူး။ အရင် ကလပ်တွေ
တက်တုံးကလည်း သူ့ကိုဘယ်သူလိုက်ပို့လဲ။

ဟာ ဘယ်သူလိုက်ပို့ပို့ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ အခု ကိုယ်
အဓိကထား လုပ်ရမှာက ဒီအရှုပ်ထုပ်မကို သူ့အိမ်ကို အမြန်ပြန်ပို့ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

ရီဝေဝေအတွေးတွေနှင့်အတူ သံစဉ်ရဲ့ကားလေးကို တရိပ်ရိပ်
မူးနေသော အာရုံခံစားမှုဖြင့် သတိထား မောင်းလိုက်၏ ။

လူသံ ကားသံတို့ လင်းရှင်းနေသော ညသည် သူတို့နှစ်ဦး၏
ဝေဝါးနေသော အသိစိတ်တွေကို ကကြိုးရှုပ်ခိုင်းဖို့ အသင့်စောင့်ဆိုင်း နေကြ၏ ။

ထိုညလေးဟာ အထင်ကရနဲ့ သံစဉ်မမ ဆိုသော ကောင်လေး နဲ့
ကောင်မလေးရဲ့ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲပေးလိုက်နိုင်မယ့်
ညကလေးလည်းဖြစ်၏ ။

ထိုညက လမသာခဲ့။

လရောင်မဲ့ညကို ဝိုင်တစ်ခွက်နဲ့ အမြည်းလုပ်မည်ဆိုလျှင်

လေပြည်တွေကို ထိုညလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ချောသိပ်လိမ့်မည်။
